

ציודה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציודה לדרך פרשת אמר - ל"ג בעומר

עלון מס' 133 | התשפ"ג

גיליון זה מוקדש לע"נ מ"ה קדושי מירון שנתבקשו לישיבה של מעלה באתרא קדישא מירון. ל"ג בעומר, התשפ"א ת.נ.צ.ב.ה.

בדרך התורה

רגע של השתוקקות לתורה
וספרתם לכם... עד ממחרת השבת השביעית תספרו
המשים יום (כג, טו-טז)

כמה זמן לוקח לנו לספר ספירת העמר?
שתי דקות...

נשאלת השאלה: איך יתכן להבין שאדם מברך שתי דקות ביום וזה נחשב לו כהכנה לקבלת התורה? התשובה: כי רגע אחד ביום הוא השתוקק לתורה! רגע אחד ביום הוא השתוקק לקב"ה! אנחנו מתיחסים לזה כנארט יפה. רבי שמשוין פינקוס זצ"ל ראה בזה דרך לתפס בן אדם ולהחזירו בתשובה. ומעשה שהיה כה היה:

יהודי אחד השתתף בסמינר של 'ערכים'. הוא השתתף בכל ההרצאות ולא זו מילימטר... בשום פנים ואופן לא השתכנע לחזור בתשובה. כל מה שנסו לדבר אתו - נפל על אוזניים אטומות.

הרב פינקוס, שהשתתף בסמינר, אמר לו: "אתה לא רוצה לחזור בתשובה? אל תחזר. אין בעיה. אני מבקש ממך רק דבר אחד קטן: תספר ספירת העמר. תגיד: 'היום כה וכה לעמר'."

"מה זה הדבר הזה?" שאל האיש. והרב פינקוס הסביר לו שאנו סופרים את הימים לקבלת התורה ובכך אנו מביעים את השתוקקותנו להיות קרובים לקב"ה ולתורה הקדושה.

לזכותו של האיש אמר: הוא היה מנמס, ואמר לרב פינקוס: "אם זה יעזר לרב שאני אגיד את המשפט הזה - הריני אומר אותו: היום ארבעה עשר יום לעמר..." והנה, הפלא ופלא, לאחר יומים, היהודי התחיל לגלות התענינות בהרצאות, הסכים להתחיל לשמר מצוות, עד שבסופו של תהליך חזר בתשובה שלמה.

שאלו את הרב פינקוס: מהיכן הרעיון הזה? מה הסוד המיוחד שיש במצות ספירת העמר?

והוא הסביר: מנחת העמר באה מן השעורים שהן מאכל בהמה. כשמגיע חג השבועות מביאים מנחה מן החטים שהן מאכל אדם. הרי אומר, שבמים אלו נתן להפך מבהמה לאדם. מה הופך מישוהו מבהמה לאדם? השתוקקות של דקה אחת ביום לתורה! ידעתי שאם הוא יתחיל להשתוקק ולבקש קרבת אלוקים - זה כבר יחבר אותו לקב"ה באופן משלם.

(רבי גואל אלקריף שליט"א - נאה דורש ויקרא)

בְּדֶרֶךְ הַזִּמְזוּם

את קברו. כְּשֶׁעוֹלָיִם לִפְקֹד אֶת צִיּוּנוֹ שֶׁל הַרְשֵׁב"י, נִכְנָסִים גַּם לְקַבְרֵי הָאֲחֵרִים שֶׁ"עַל הַדֶּרֶךְ", אָבֵל מִטְרַת הַעֲלִיָּה וְעַקְרָה הִיא לְכַבּוֹדוֹ שֶׁל רֶשֶׁב"י!
כְּמוֹ כֵּן, אִף תֵּנָא לֹא זָכָה שֶׁיַּעֲשׂוּ מְדוּרָה בְּיוֹם הַהִלּוּלָא שְׁלוֹ, כְּמוֹ שְׂזָכָה רֶשֶׁב"י!

**כָּל זֶה – בְּזִכְרוֹתָיו שֶׁל מִי? בְּזִכְרוֹתָיו שֶׁל יְהוּדָה בֶּן גְּרִיִּים!
בְּזִכְרוֹתָיו רֶשֶׁב"י בָּרַח לְמַעְרָה, שָׁם הִתְעַלָּה לְפַנְחָתוֹ
הַפְּסָגוֹת, עַד לְלִמּוּד בְּחִבְרוֹתָא עִם אֱלִיהוֹ הַנְּבִיא
וְלַחֲבוּר הַהֵרֶר הַקְּדוֹשׁ!**

מַגִּיעַ לַיהוּדָה בֶּן גְּרִיִּים, אִם כֵּן, "יֵישֵׁר כַּח" גְּדוּל!
וְתַחַת זֹאת רֶשֶׁב"י נוֹתֵן בּוֹ עֵינָיו, וְהוֹפֵךְ אוֹתוֹ לְגֵל שֶׁל
עֲצָמוֹת. מְדוּעַ?

זֹאת וְעוֹד: חֲזו"ל (שִׁבְתָּ לֵג ע"ב) אוֹמְרִים, שֶׁכְּשֶׁרֶשֶׁב"י
יָצָא מִן הַמַּעְרָה, יָצָא לְקִרְאָתוֹ חוֹתְנֹו, רַבִּי פְּנַחֶס
בֶּן יֵאִיר. הוּא רָאָה שְׂגוּפוֹ שֶׁל רֶשֶׁב"י מְלֵא בְּבִקְעִים
וּבִסְדָּקִים, מִחֲמַת הַשְּׁהִיָּה בְּחוּל הַמַּעְרָה, וְהַחֵל לְבַכּוֹת
וְלִצְוֹחַ: "אוֹי לִי שְׂרָאִיתִיה בְּכָה" וְרֶשֶׁב"י הִשִּׁיבוֹ:
"אֲשֶׁרִיה שְׂרָאִיתִנִּי בְּכָה, שְׂאֵלְמָלֵא לֹא רְאִיתִנִּי בְּכָה -
לֹא מִצָּאָתָּ בִּי כָּה". הַגְּמָרָא מְסַפֶּרֶת, שֶׁקִּדְּם כְּנִיסָתוֹ
לְמַעְרָה, כְּשֶׁרֶשֶׁב"י הָיָה מְקַשֶּׁה קִשְׁיָה, הָיָה רַבִּי פְּנַחֶס
בֶּן יֵאִיר מִיִּשְׁבָּה בְּשָׁנִים עֶשֶׂר אֶפְנָיִם, וְלֹאֲחַר שֶׁיָּצָא
מִמֶּנָּה – כָּל קִשְׁיָה שֶׁל רַבִּי פְּנַחֶס בֶּן יֵאִיר, הָיָה רֶשֶׁב"י
מִיִּשְׁבָּה בְּעֵשְׂרִים וְאַרְבָּעָה אֶפְנָיִם!

עֲנִישׁוֹ שֶׁל יְהוּדָה בֶּן גְּרִיִּים

הַגְּמָרָא (שִׁבְתָּ לֵד ע"א) מְסַפֶּרֶת, שֶׁכְּשֶׁרֶבִי שְׂמַעוֹן בֶּר
יוֹחָאֵי יָצָא מִהַמַּעְרָה, וְרָאָה בְּשׁוּק אֶת יְהוּדָה בֶּן גְּרִיִּים,
"אָמַר: 'עֲדִין יֵשׁ לָזָה בְּעוֹלָם?' נִתֵּן בּוֹ עֵינָיו, וְעָשָׂהוּ גֵל
שֶׁל עֲצָמוֹת".

יְהוּדָה בֶּן גְּרִיִּים הָיָה זֶה שֶׁפָּרְסַם אֶת דְּבָרָיו שֶׁל רַבִּי
שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי בְּגִנּוֹת הַמְּלָכוֹת: "כָּל מָה שֶׁעָשׂוּ
- לְצַרָּה עֲצָמָם עָשׂוּ", עַד שֶׁהִגִּיעוּ הַדְּבָרִים לְאַזְנֵי
הַמְּלָכוֹת וּבִקְשׁוּ לְהִרְגוֹ.

כָּאֵן אָנוּ מַגִּיעִים לְשִׂאלָה מְתוּכָה נִזְכָּה בְּעִזְרַת ה'
לְלַמַּד מוֹסַר הַשֶּׁפֶל לְכָל הַחַיִּים:

מְדוּעַ רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי הִעֲנִישׁ אֶת יְהוּדָה בֶּן
גְּרִיִּים, וְהִפֵּךְ אוֹתוֹ לְגֵל שֶׁל עֲצָמוֹת? הָיָה עָלָיו
לְהוֹדוֹת לוֹ וְלֹאֲמַר לוֹ 'יֵישֵׁר כַּח', בְּזִכְרוֹתָהּ נְהִיִּיתִי
רֶשֶׁב"י!

הַנַּח נִתְבּוֹנֵן: רֶשֶׁב"י הוּא הִיחִידִי בְּעוֹלָם שֶׁחֲבָרוֹ
עָלָיו פִּיּוּטִים, שֶׁהִתְקַבְּלוּ בְּכָל עַם יִשְׂרָאֵל, הַמְּדַבְּרִים
בְּשִׁבְחוֹ, מָה שְׂלֵא עָשׂוּ לְאַף תֵּנָא! מָה שְׂלֵא עָשׂוּ
לְכַבּוֹדוֹ שֶׁל מִשָּׁה רַבְנּוֹ, וְגַם לֹא לְכַבּוֹדוֹ שֶׁל אַבְרָהָם
אַבִּינוֹ!

עִם יִשְׂרָאֵל מְשַׁבַּח, בְּפִיּוּטָיו, אֵךְ וְרַק אֶת הַקֶּב"ה. הוּא
לֹא מְשַׁבַּח בְּשֵׁר וְדָם. רֶשֶׁב"י הוּא הִיחִיד, הוֹצֵא דָפוֹ!
רֶשֶׁב"י הוּא הַתֵּנָא הִיחִיד שֶׁפֶל עִם יִשְׂרָאֵל עוֹלָה לְפָקֵד

שעשיתם לי - נגרמה רק טובה.
מדוע, אפוא, ליהודה בן גרים לא מגיעה תודה רבה?
והרי מכח מעשיו נגרמה לרשב"י, ולכלל ישראל, רק
טובה, הן בתורת הנגלה והן בתורת הנסתר!

מעלתו של בית המדרש

התשובה לכה היא: אכן! רבי שמעון בר יוחאי
הרויח רבות משיבתו במערה, אבל הוא גם הפסיד!
הוא הפסיד שלש עשרה שנה של ישיבה בתוך בית
מדרש! שלש עשרה שנה של רתחא דאורייתא, של
פלפול החכמים!

את זה – לא היה לרשב"י במערה!

הראיה לכה היא, שלאחר שרשב"י יצא מהמערה,
והבין לאלו פסגות רוחניות הוא הגיע בזכות הישיבה
בה – מדוע הוא לא שב ונכנס אליה, ללמד בתוכה
עוד שלש עשרה שנים, אולי אפילו עוד עשרים ושש
שנים, הרי אז יעפיל לדרגות עצומות ונוראות יותר?

אבל לא. רשב"י לא חזר למערה!

רשב"י העדיף לפתח בית מדרש וללמד בו תלמידים!
כלם מכירים את הגמרא (ברכות כז ע"ב) המספרת
על כה שהורידו את רבן גמליאל מגדלתו, על כה
שצער מספר פעמים את רבי יהושע, ומנו תחתיו אדם
צעיר, בן שמונה עשרה, לראשות הישיבה.
כל אדם מן השורה, במצב כזה היה מתכנס בתוך
עצמו, יושב ולומד בבית, או ב"עזרת נשים", ולא
מראה את פניו בתוך בית המדרש עצמו...

הן, ללא ספק, היתה זו שיחת היום: פטוריו של רבן
גמליאל ומנויו של מחליפו הצעיר, רבי אלעזר בן

את כל הגדלה הזאת, מעיד רשב"י שהוא רכש
במערה: "שאלמלא לא ראיתי בכה - לא מצאתי בי
כה". הרי אומר: בזכותו של יהודה בן גרים! לכהורה,
מגיעה לו תודה רבה, ולא ענש!

אני מכיר בן אדם שהיתה לו צרכניה גדולה. אינשי
דלא מעלי נצלו את תמימותו, ורמו אותו במאות
אלפים. האיש הזה אבד לא רק את הצרכניה, אלא
נאלץ למכר את ביתו ולשלם לנושיו, וחי בעניות
גדולה.

בלית ברירה אחרת, הוא החל למסר שעורי תורה,
כאן ושם. ברבות הימים הפך ל"מגיד שעור מבקש"
העסוק בהרבצת תורה יומם ולילה.

פעם אחת שמעתי אותו אומר: "כלום סבורים אתם
שאני שונא את אלו שעשו לי את העול הנורא? לא
ולא! אדרבה, אני אומר להם 'תודה רבה'. בזכותם
הפכתי למגיד שעור. בזכותם - חלקי הוא בין מזכי
הרבים!"

אינני יודע לומר לכם, בודאות, אם בעמק הלב שלו
הוא גם חושב כה, אבל כלפי חוץ – זה מה שהוא אומר.
השאלה מתחזקת כשרואים את תגובתו של יוסף
הצדיק כלפי אחיו, לאחר פטירתו של יעקב אבינו:
האחים מביעים פחד גדול, ואומרים (בראשית נ, טו):
"לו ישטמנו יוסף והשב לשיב לנו את כל הרעה אשר
גמלנו אותו". מהי תגובתו של יוסף? הוא מנחם אותם,
ומדבר אל לבם: "ואתם חשבתם עלי רעה אלקים
חשבה לטובה למען עשה כיום הזה להחית עם רב".
לאמר: לא זו בלבד שלא אעניש אתכם, אלא מגיעה
לכם 'תודה רבה'! בסופו של דבר התברר שמכל מה

עזריה.

מה עושה רבן גמליאל?

הגמרא (שם כח ע"א) מספרת: "ואף רבן גמליאל לא מנע את עצמו מבית המדרש אפלו שעה אחת". זאת ועוד: הוא ממשיך להתנכח, בעו ובנחישות, עם רבי יהושע, בנוגע ליהודה, הגר העמוני, שהופיע באותו יום בבית המדרש, ושאל על כשרותו לבוא בקהל. רבן גמליאל! מדוע אתה מתנכח עם רבי יהושע? הרי בעטיו סלקת מנשיאותה? איך מעז אתה להראות את פניו בבית המדרש, ולהתפלפל עם כלם, כמו אחרון התלמידים?

התשובה: רבן גמליאל לא היה מוכן לומר, אפלו יום אחד, על תורה הנלמדת בבית המדרש!

רבן גמליאל לא היה מוכן להחמיץ אפלו שעה אחת, תורה הבאה מתוך "פלפול החכמים".

על ההפסד הזה, רשב"י לא סלח ליהודה בן גרים, ובעטיו העניש אותו: "נתן בו עיניו והפכו לגל של עצמות".

מזה נלמד מוסר השכל, עד כמה חשוב לא להפסיד יום אחד של למוד בתורה בית מדרש.

כה קונים תורה! כמו שמצינו בפרק קנן תורה (אבות ו, ה), שדקדוק חכמים ופלפול התלמידים, הם מארבעים ושמונה הדברים שהתורה נקנית בהם.

(רבי מאיר צימרוט שליט"א - דורש טוב ספירת העומר)

בדרך הפרשה

כחו העצום של הקדיש

ונקדשתי בתוך בני ישראל (כב, לב)
על ידי הקדיש נצל אדם מגזרות רעות

מצות "ונקדשתי" כוללת בתוכה את אמירת הקדיש, שכוה גדול ועצום.

ידועים ומפורסמים דברי הגמרא (שבת קיט ע"ב): "אמר רבי יהושע בן לוי: כל העונה 'אמן' היא שמייה רבא מברה' בכול כחו, קורעין לו גזר דינו". ולא זו בלבד, אלא מוסיפה הגמרא (שם) ואומרת: "רבי חיאי בר אבא אמר רבי יוחנן, אפלו יש בו שמץ של עבודה

ורה, מוחלין לו".

גם אם חטא האדם, ונגזרו עליו גזרות רעות - בנכות הקדיש מתבטלות כל הגזרות, ואף על שמץ של עבודה ורה מוחלים לו!

למה? כמה גדול כל כח של הקדיש?

כדי להמחיש את הדברים נביא את המשל הבא:

מלה גדולה, ששולט על מדינות רבות, עמד להגיע לאחת העצירות שתחת שלטונו. ההתרגשות הייתה גדולה מאד, וההכנות לקראת הבקור המלכותי החלו זמן רב לפני בואו של המלה. הרחובות נקו היטב

ושפצו, מרפסות הבתים קשטו, ודגלים רבים נתלו בכפרות. מצלמות אבטחה נקבעו ברחבי העירה כדי לתעד את בקורו של המלה. בעת שעמד המלה להכנס לעירה החלו התזמורות לנגן, וכל אנשי העירה יצאו לקראת המרפכה המלכותית, ולוו את המלה בשירה וברקודים.

פתאם, מכוון בלתי ידוע, התחילו להזרק אבנים על מרפכתו של המלה. אבנים!

שומרי המלה מהרו לבדק במצלמות האבטחה, ותוך זמן קצר אתרו את הפושע שהשליך אבנים על מרפכת המלה. זה היה נער צעיר.

מוכן שאסרו אותו מיד באזקים והובילוהו לבית הכלא, שם שקה הנער עד שהגיע יום המשפט. ברור היה לכל, שעל הבוגד הזה, שזרק אבנים על מרפכת המלה, יגזר גזר דין מות. רגע לפני שנקבע גזר הדין באפן סופי, בקש אביו של הנער לומר כמה מלים להגנתו.

השופטים הביטו בו בבוז. איזו הגנה יכולה בכלל להיות על מעשה בגידה נורא שכזה? ובכל זאת נתנו לו את רשות הדבור.

אמר האב: "אתם טוענים, שהבן שלי בוגד?"

"כן, ודאי שהוא בוגד. הוא זרק אבנים על המלה!"

"לא", אמר האב, "הבן שלי לא בוגד. הבן שלי אוהב את המלה יותר מכלם! תביאו את הצלומים ממצלמות האבטחה, ותוכלו לראות בעצמכם".

הביאו את ההסרטים, וראו בהן שהנער שר לכבוד המלה בהתלהבות גדולה ביותר, ורקד והניף את הדגלים לכבודו, והוא היה זה ששלח את כל הנוכחים לשמח בבואו של המלה ולתת לו כבוד ויקר.

"אם ככה", שאלו השופטים את האב, "למה הוא זרק אבנים על המלה?"

אמר האב, "הוא לא זרק את האבנים על המלה. הוא היפראקטיבי, וכשהוא ראה את הסוסים האבירים הרתומים למרפכה, הוא התחיל לריב אתם... הוא זרק את האבנים על הסוסים, לא על המלה. השירה והרקודים שלו, והשמחה שלו בבואו של המלה, מעידים שהוא אוהב את המלה, והמעשה שעשה הוא אמנם מעשה שוכבות מאד לא ראוי, אבל זאת לא בגידה במלה, חס וחלילה".

עלול אדם להכשל ולעבר עברות חס ושלום, הוא

לא הצליח לעמד מול יצרו הרע. אבל אם הוא אומר "אמן יהא שמיה רבא מברך" בכל כחו, סימן שהוא אוהב את המלה. הוא לא בוגד.

אם כן, על ידי הקדיש אדם נצל מגורות רעות, ומוחלים לו אפילו אם היה בו שמץ של עבודה זרה. עוד מובא בגמרא, שעל ידי קדיש יכול האדם לקרב את הגאולה של כל עם ישראל.

בכל יום ויום, שלש פעמים ביום, יוצאת בת קול שמנהמת כיונה ואומרת: "אוי לבנים שבעוונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי, והגליתים לבין האמות".

ואומרת הגמרא בברכות (ג ע"א): "בשעה שישירא לבנים לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ועונין יהא שמיה הגדול מברך", הקב"ה מנענע ראשו ואומר: אשרי המלה שמקלסין אותו בביתו כה, מה לו לאב שהגלה את בניו, ואוי להם לבנים שגלו מעל שלחן אביהם".

בזכות הקדיש - ישועה לחיים ולמתים

ספור מדהים מספר בספר "האיש על החומה":

בעיר פרשבורג, עירו של ה"חתם סופר", התגוררה אשה עשירה, שהיתה נוהגת במשך שנים רבות להביא תרומה הגונה לשיבה. ותנאי התנתה, שיאמרו בשיבה קדיש לעלוי נשמת אנשים שנפטרו ערירים או שילדיהם אינם שומרי תורה ומצוות, ואין מי שיגיד עליהם קדיש. הישיבה העמידה בחור מיוחד שאמר קדיש לטובת הנשמות האמללות הללו.

לימים הסתלק לעולמו בעלה של אותה אשה. פטירתו פגעה בעסק, שהלה והצטמצם עד שקרס כליל. תוך זמן קצר התהפך עליה הגלגל לחלוטין. לא זו בלבד שאבדה את עשרה הגדול - אלא שנעשתה חסרת כל, ולא היה ביכלתה לחתן את בנותיה שהגיעו לפרקן.

שוב לא יכלה האשה לשלם עבור אמירת הקדיש, ולכה כאב מאד על אותם אנשים ערירים שלא יאמר קדיש לעלוי נשמתם. היא פנתה אל הנהלת הישיבה, וספרה להם על מצבה הכספית הקשה, והתחננה שימשיכו לומר קדיש על אף שאינה יכולה לשלם. בהנהלת הישיבה שמעו את דבריה היוצאים מן הלב, והסכימו להמשיך להחזיק בחור שיאמר קדיש לעלוי הנשמות האמללות.

מבוכה גדולה. לאחר שהות קצרה, נטל הפקיד את ההמחאה ונכנס אתה למשרדו של מנהל הבנק. מיד כשראה מנהל הבנק את ההמחאה, הוא התעלף ונפל מכסאו. מהומה שלמה התחוללה במקום. כלם הסתובבו פה וכה מדאגים ונבוכים, אף אחד לא הבין את פשר ההתרחשות המוזרה.

לאחר שהתאושש המנהל, הוא בקש שייכניסו את האשה אל חדרו, ושאל אותה: "מתי קבלת את ההמחאה הזאת?"

"קבלתי אותה אתמול".

שוב חורו פניו של המנהל, אה הוא הוסיף ושאל:

"ממי קבלת אותה?"

"קבלתי את ההמחאה מיהודי קשיש, בעל הדרת פנים", אמרה האשה.

מנהל הבנק הוציא ממגרת שלחננו מספר תמונות, ושאל: "האם את רואה באחת התמונות את האדם הזה?"

היא הצביעה על אחת התמונות ואמרה: "זה האיש שנתן לי את ההמחאה".

והוסיפה האשה ואמרה: "אותו אדם בקש משני בחורים מהישיבה בפרשבורג להיות נוכחים פעדים

מיד פאשר יצאה האשה האלמנה מבניו הישיבה, הגיע מולה יהודי לשיש בעל הדרת פנים, שברה אותה לשלום, ושאל אותה מדוע נפלו פניה.

האשה הפתעה מסבר הפנים הלכבי של הקשיש הבלתי מוכר. סכר דמעותיה נפרץ, והיא ספרה על בעל נעוריה שנפטר, על הגלגל שהתהפך עליה, על העני והמחסור הקשים, ועל שתי הבנות הבוגרות שאין לה אפשרות להשיאן לאיש.

אמר לה האיש הנקו: "אני כותב לה עכשיו ש'ק, שייספיק לחתן את שתי הבנות ברוח ובכבוד, ועוד ישאר לה סכום נאה כדי שתוכלי לפתח עסק חדש. הבעיה היא, שיתכן שאנשים יטענו שלא אני חתמתי על הש'ק, ולכן אבקש משני בחורים לחתם פעדים, שאני כתבתי את הש'ק ואני חתמתי עליו".

הקשיש הביא שני בחורים מהישיבה, ובקש מהם להיות עדים כשהוא כותב את הש'ק וכשהוא חותם עליו. בנוכחות הבחורים רשם הקשיש בש'ק סכום עצום, וחתם. שני הבחורים חתמו, שהם ראו אותו חותם.

בבקר הלכה האשה לבנק, ומסרה לפקיד את ההמחאה. הפקיד בחן את ההמחאה, ופניו הביעו

בעת החתימה, ויכולה אני להביא אותם כדי להוכיח שכל דברי אמת".

"בלי שום ספק, זאת אמת!" אמר המנהל בהתרגשות גדולה. "האדם שנתן לך את ההמחאה הוא אבא שלי, והוא הלה לעולמו לפני עשר שנים. בליקה הקודם הופיע אבי בחלום, ואמר לי בזה הלשון: 'דע לך, שמאן שפירת מדרה הישר, והפסקת לומר אחרי קדיש, רע ומר היה לי. לפני מספר שנים התחילו לומר עלי קדיש בישיבת פרשבורג, בזכות אשה אחת, ועל ידי הקדיש היה לי עלוי נשמה גדול ונגרמה נחת רוח לנשמתה. האשה הזו תופיע מחר בבקר בבנק שלך, עם המחאה שמסרתי לה לכסוי ההוצאות של נשואי שתי בנותיה'."

"קמתי בבקר נפעם מהחלום, אה כשספרתי לאשתי

היא לענה לכל הענין. עכשו, פשאני רואה במו עיני את ההמחאה שנתן אבי, אני מבין שכל דבר

החלום הוא אמת לאמתה!"

הספור הזה מובא בשם רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל, רבה של ירושלים. ומספרים עוד שאמר רבי יוסף חיים זוננפלד: "אני הכרתי את שני הבחורים שחתמו על השי"ק. אחד מהם היה חברי, רבי יהודה גרינגולד, אב בית דין סאטמר, והשני הייתי אני בעצמי".

מנהל הבנק נעשה בעל תשובה אמת, וזכה להקים בית נאמן בישראל.

עד כדי כך גדול כחו של קדיש!

(רבי חזקיהו יוסף קרלינשטיין שליט"א - דורש טוב ויקרא)

מעונינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org

**רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org וגשנו אליכם!**

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לחלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5
התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים כלום" ברחבי הארץ